

Forslag

til

Lov om ændringer i lov om selvangivelsen af indkomst og formue, om foranstaltninger til kontrol med selvangivelsen og om straffen for skattesvig m. v.

Fremsat den 11. juni 1957 af *finansministeren*.

§ 1.

I lov nr. 392 af 12. juli 1946 § 2 udgår linie 1—2 og erstattes af følgende:

„Enhver, der omfattes af reglerne om indkomstskattepligt i henhold til lovgivningen om indkomst- og formueskat til staten skal være pligtig at selvangive sin indkomst, hvad enten denne er positiv eller negativ. Selvangivelsen skal foruden angivelse af nettoindkomstens størrelse indeholde sådanne specifikationer af indtægter og udgifter, som måtte blive fastsat af finansministeren efter indstilling fra ligningsrådet. Erhvervsdrivende, som ikke er regnskabspligtige, er pligtige i det omfang, hvori det fastsættes af finansministeren efter indstilling fra ligningsrådet, i forbindelse med selvangivelsen at meddele oplysninger om hovedposter indenfor privatforbruget, herunder også udgifter til privat medhjælp, større anskaffelser af løsøre og lign.

Hvor rettidig og behørig selvangivelse af indkomsten ikke foreligger, skal forholdes som følger“.

§ 2.

I lov nr. 392 af 12. juli 1946 § 3 foretages følgende ændringer:

I stk. 2 indføjes efter „rettidigt“: „eller har undladt at føre forretningsbøger eller regnskab, som det ifølge lov eller påbud i henhold til stk. 1 påhviler ham at føre,“.

Som nyt stk. 3 tilføjes:

„En skattepligtig, der er pålagt regnskabspligt i henhold til bestemmelsen i stk. 1, er pligtig til at opbevare det af ham førte

regnskab med tilhørende bilag i 5 år efter udløbet af det pågældende regnskabsår.“

§ 3.

Bestemmelserne i §§ 6—9 i lov nr. 392 af 12. juli 1946 affattes således:

§ 6.

Stk. 1. Enhver erhvervsdrivende, der fører regnskab, er, hvad enten han ifølge lovgivningen er regnskabspligtig eller ej, pligtig at give de skattelignende myndigheder adgang til på stedet at gennemgå hans regnskabsmateriale med bilag og foretage opgørelse af kassebeholdning m. v.

Stk. 2. Enhver erhvervsdrivende er pligtig at give de skattelignende myndigheder adgang til på stedet at foretage opgørelse og vurdering af lagerbeholdninger, besætning, inventar, maskiner og andet driftsmateriel.

Stk. 3. Finansministeren kan fastsætte nærmere regler vedrørende praktiseringen af bestemmelserne i stk. 1 og 2.

§ 7.

Stk. 1. Til brug ved skatteligningen skal der hvert år uden opfordring afgives følgende oplysninger overfor de skattelignende myndigheder:

- a) Enhver, der i det foregående år i sin virksomhed har foretaget udbetaling (hvormed her og i det følgende sidestilles godskrivning) af lønning, gratiale, provision o. lign., er pligtig at give oplysning om størrelsen af de udbetalte beløb samt om modtagerens navn og bopæl. Pligten omfatter også beløb, der ydes som

godtgørelse for afholdte udgifter, f. eks. godtgørelse for rejser og repræsentation, medmindre beløbet falder ind under bestemmelsen i § 5 d i lov nr. 149 af 10. april 1922. Oplysningen skal omfatte alle udbetalinger til den enkelte modtager; er summen af udbetalingerne under 100 kr. årlig, skal oplysning ikke afgives.

Er arbejdsgiveren i tilfælde, hvor lønnen m. v. udbetales gennem mellemmand, ude af stand til at meddele oplysning om stedfundne udbetalinger, påhviler pligten mellemmanden.

Arbejdsgiveren, eventuelt mellemmanden, er pligtig ved antagelsen af medhjælp at afkræve denne oplysning om navn og nøjagtig adresse, samt at foretage notater om udbetalt løn m. v.; for oversiddelsen af denne pligt kan der af finansministeren ikendes arbejdsgiveren, henholdsvis mellemmanden, en bøde af indtil 1 000 kr.

- b) Enhver, der har foretaget udbetaling af honorarer for åndsværker såsom forfatter- eller komponisthonorarer o. lign., er pligtig at give oplysning om størrelsen af disse samt om modtagerens navn og bopæl. Samme oplysningspligt påhviler den, der har foretaget udbetaling af afgift for udnyttelse af patentrettigheder, mønster, varemærke o. lign., hvad enten afgiften erlægges som en løbende ydelse eller som en sum en gang for alle. Reglerne ovenfor under a) 2. og 3. stk. finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 2. Finansministeren kan fastsætte nærmere bestemmelser vedrørende afgivelsen af de i stk. 1 nævnte oplysninger.

§ 8 A.

Stk. 1. Banker, vekselmæglere, vekselrere og andre, som driver sådan omsætning med offentlige værdipapirer, at de ifølge lovgivningen er forpligtede til at føre forretningsbøger, er pligtige efter finansministerens nærmere bestemmelse at meddele de skattelignende myndigheder de oplysninger vedrørende køb og salg af værdipapirer, der kan tjene til vejledning ved skatteansættelsen. Hvor køberen eller sælgeren repræsenteres af en sagfører eller anden befuldmægtiget, er denne pligtig at give oplysning om klientens navn og adresse.

§ 8 B.

Stk. 1. Forsikringsselskaber er efter finansministerens nærmere bestemmelse pligtige til uden opfordring til brug ved skatteligningen at give de skattelignende myndigheder oplysning om indbetalte forsikringspræmier og indskud en gang for alle, om udbetalinger hidrørende fra forsikringer af den i lov nr. 87 af 29. marts 1957 § 1, stk. 1 b omhandlede art, herunder om påbegyndelse af og ændringer i sådanne udbetalinger, om udbetalinger af tilbagekøbsværdi og bonus efter sådanne forsikringer, om dispositioner af den i nævnte lovs § 3 omhandlede karakter, forsåvidt den pågældende disposition er kommet til selskabets kundskab, samt om opdelinger vedrørende den i nævnte lovs § 2, stk. 3, anførte bestemmelse. Der påhviler pensionskasser, pensionsfunds og andre, der udbetaler pensioner, samme oplysningspligt, forsåvidt angår tilsvarende forhold vedrørende pensionsordninger.

Stk. 2. Forsikringsselskaber er endvidere pligtige at give forsikringskontrakter, der går ud på en kombination af forsikringer som i nævnte lovs § 1, stk. 1 b. og c. nævnt, påtegning om, hvorledes indskud eller præmie fordeler sig på de to forsikringsarter.

§ 8 C.

Stk. 1. Enhver, der driver selvstændigt erhverv, herunder også mæglere og auktionsholdere, er på forlangende pligtig at give de skattelignende myndigheder oplysning om den omsætning, han — som led i eller i anledning af begge parter erhverv — har haft med eller formidlet for andre navngivne erhvervsdrivende, eller om arbejder, han — ligeledes som led i eller i anledning af begge parter erhverv — har udført for eller ladet udføre hos andre navngivne erhvervsdrivende; for produktions- og indkøbs- eller salgsforeninger og lignende erhvervsorganisationers vedkommende omfatter oplysningspligten også organisationens mellemværende af nævnte art med sine medlemmer. Oplysning kan forlanges om arten af omsætningen eller arbejdet, om omsatte varemængder, om vederlagets størrelse, om tidspunktet for omsætningen eller arbejdets udførelse samt om, hvornår og hvorledes vederlaget er

erlagt. Tilsvarende oplysninger kan efter finansministerens bestemmelse forlanges med hensyn til mellemværender med ikke navngivne erhvervsdrivende.

Stk. 2. Banker, sparekasser, bankierer, veksellerere, sagførere og andre, der modtager midler til forvaltning, er pligtige på forlangende at give de skattelignende myndigheder oplysning om navngivne skattepligtiges hos dem indestående eller forvaltede midler og disses afkastning. Forsåvidt angår ikke navngivne skattepligtige, er de efter finansministerens bestemmelse pligtige at meddele tilsvarende oplysninger med angivelse af ejerens, eventuelt tillige den dispositionsberettigedes navn og bopæl.

§ 8 D.

Offentlige myndigheder og bestyrelser for selskaber, foreninger, stiftelser, legater og andre institutioner er — udover hvad der følger af foranstående bestemmelser — pligtige på forlangende at meddele de skattelignende myndigheder alle de oplysninger, der kan tjene disse myndigheder til vejledning ved udførelsen af deres hverv — forsåvidt angår oplysninger vedrørende ikke navngivne skattepligtige dog kun efter finansministerens bestemmelse. Hvor det drejer sig om forhold, der falder ind under bestemmelserne i § 8 C, stk. 1, kan der dog ikke afkræves bestyrelser for selskaber, foreninger, stiftelser, legater og andre institutioner oplysninger i videre omfang, end disse bestemmelser afgiver hjemmel for.

§ 9.

Vægrer nogen sig ved at efterkomme bestemmelserne i §§ 6—8 D, afgør finansministeren, hvorvidt han er pligtig dertil, og kan om fornødent fremtvinge pligtens efterkommelse ved pålæg af en daglig bøde“.

§ 4.

I lov nr. 392 af 12. juli 1946 § 11, stk. 1, tredie linie ændres „8“ til „8 C, stk. 2“.

§ 5.

I lov nr. 392 af 12. juli 1946 indsættes som ny § 11 A:

„Uanset bestemmelserne i postlov nr. 288 af 9. maj 1919 § 9 a om postvæsenets hemmeligholdelsespligt påhviler der postgirokontoret samme oplysningspligt overfor de skattelignende myndigheder og landskatteretten, som påhviler offentlige myndigheder og pengeinstitutter“.

§ 6.

I lov nr. 392 af 12. juli 1946 § 13 foretages følgende ændringer:

Stk. 4 ophæves.

Det nuværende stk. 5 ændres til stk. 4.

§ 7.

I lov nr. 392 af 12. juli 1946 indsættes som ny § 15 A:

„Med bøde eller hæfte straffes den, der undlader at føre regnskab som påbudt ved bestemmelse af finansministeren i henhold til § 3, stk. 1, eller som gør sig skyldig i grove uordener med hensyn til førelsen af sådant regnskab eller ved den i § 3, stk. 3, foreskrevne opbevaring af dette regnskab med tilhørende bilag.“

§ 8.

I lov nr. 392 af 12. juli 1946 § 16 ændres „§§ 13—15“ til „§§ 13—15 A“.

§ 9.

Bestemmelserne i nærværende lovs § 1 finder første gang anvendelse ved skatteligningen for skatteåret 1958—59. Samtidig med lovens ikrafttræden træder lovens bestemmelser i stedet for bestemmelserne i § 26 i lovebekendtgørelse nr. 340 af 19. december 1956 og i § 4 i lov nr. 87 af 29. marts 1957.

§ 10.

Finansministeren bemyndiges til at lade lov nr. 392 af 12. juli 1946 optrykke med de ændringer, som følger af nærværende lov.

Finansministeren fastsætter iøvrigt de nærmere regler til gennemførelse af nærværende lov og bemyndiges til at afholde de dermed forbundne omkostninger.

§ 11.

Denne lov gælder ikke for Færøerne og Grønland.

Bemærkninger til lovforslaget.

I bemærkningerne til det den 11. maj 1954 fremsatte forslag til lov om skat til staten af indkomst, formue og kapitalvinding er det fremhævet, at det — ikke mindst i betragtning af indkomstbeskatningens højde — må være et af hovedformålene ved en skattereform at træffe alle egnede foranstaltninger til at gøre ligningen så effektiv og dermed så ligelig for alle befolkningsgrupper, som det er muligt.

For at fremme bestræbelserne i denne retning er de kontrolbeføjelser, der i henhold til lov nr. 392 af 12. juli 1946 („Kontrolloven“) tilkommer de skattelignende myndigheder, foreslået udvidet på en række områder. Det er i bemærkningerne til lovforslaget fremhævet, at der er en skævhed i de nugældende bestemmelser, idet de for visse befolkningsgrupper giver mulighed for at udøve kontrol med, at de bliver beskattede af hele indkomsten — dette gælder især for lønmodtageres vedkommende — medens kontrolbeføjelserne overfor andre befolkningsgrupper — navnlig de selvstændigt erhvervsdrivende — må betegnes som utilstrækkelige. Der er i så henseende peget på, at de skattelignende myndigheder efter kontrollovens regler kun, når særlige forhold taler derfor, har adgang til at gennemgå regnskabsmaterialet med bilag hos erhvervsdrivende, hvis selvangivelse er baseret på et regnskab, og at samme betingelse stilles, for at myndighederne kan foretage opgørelse og vurdering af varelager m. v. Det er endvidere anført, at kontrollovens regler for visse næringsdrivendes vedkommende om pligt til at give de skattelignende myndigheder oplysning om omsætning med kunder og leverandører er altfor begrænsede. Der er derfor på disse såvel som på flere andre punkter — i vidt omfang med forbillede i svensk og norsk lovgivning på dette område — foreslået videregående beføjelser for skattemyndighederne.

I forslaget til ny statsskattelov (§ 160, stk. 1) er der derhos foreslået et særligt kontrolmiddel, idet ikke regnskabspligtige erhvervsdrivende er pligtige i det omfang, hvori det fastsættes af finansministeren efter indstilling fra ligningsrådet i deres selvangivelse at meddele oplysninger om hovedposter indenfor privatforbruget, herunder også udgifter til privat medhjælp, større anskaffelser af løsøre og lignende. Man har herved

haft for øje, at ligningen af erhvervsdrivende, hvis indkomst opgøres ad indirekte vej på grundlag af formuebevægelser og et skønnet privatforbrug, er forbundet med særlig vanskelighed og usikkerhed, og at man har anset den foreslåede oplysningspligt for et egnet hjælpemiddel til at nå frem til en rigtigere ansættelse for de ikke regnskabspligtige erhvervsdrivendes vedkommende.

Da det må anses for at være i høj grad ønskeligt, at man snarest søger gennemført de nævnte foranstaltninger til forbedring og effektivisering af skatteligningen, fremsættes nærværende lovforslag, der bygger på bestemmelserne i forslaget til ny statsskattelov, og er udformet som ændringer i og tilføjelser til den gældende kontrollov.

Til forslagets enkelte bestemmelser bemærkes følgende:

Til § 1.

Bestemmelsen erstatter statsskattelovens § 22, stk. 2. Udover nogle ændringer af formel karakter er der foreslået den forandring i forhold til den gældende lovgivning, at indkomsten skal specificeres i det omfang, hvori dette måtte blive fastsat af finansministeren efter indstilling fra ligningsrådet. Henvisningen i den gældende statsskattelovs § 22, stk. 3, til den kommunale kildeartsbeskatning er herefter bortfaldet. Hvis den skattepligtige uden at være pligtig dertil faktisk fører et regnskab, der vedlægges selvangivelsen, vil den i paragrafens stk. 1 sidste pkt. omhandlede oplysningspligt derved kunne anses for opfyldt. Om bestemmelsen henvises iøvrigt til de indledende bemærkninger.

Til § 2.

Man må holde for, at retsvirkning i henhold til kontrollovens § 2 vil indtræde også i tilfælde, hvor den skattepligtige vel har indsendt et driftsregnskab, men hvor det viser sig, at han har undladt at føre forretningsbøger eller regnskab, som det påhviler ham at føre, således at det indsendte driftsregnskab må betragtes som en ren konstruktion. Da man nu har foreslået en særlig straffebestemmelse for de skattepligtige, der i henhold til kontrollovens § 3, stk. 1, er pålagt pligt til at føre regnskab, jfr. forslagets § 7, i lighed med den i straffelovens § 302 indeholdte straffebestemmelse vedrørende de bogføringspligtige, har man ment

at måtte gøre denne tilføjelse til kontrollovens § 3, stk. 2, for at klargøre, at straf efter den foreslåede nye bestemmelse ikke udelukker, at reglen i kontrollovens § 2 samtidig finder anvendelse.

Ifølge § 5 i bogføringsloven af 10. maj 1912 påhviler det enhver bogføringspligtig at opbevare alle de i forretningen eller virksomheden førte bøger tillige med forretningsbrev, kopibøger, telegrammer, regninger og andre bilag m. v. i så lang et tidsrum, at mulige krav, der kan rejses af eller mod den bogføringspligtige i anledning af vedkommende forretningsforhold, kan være forældede efter lov nr. 274 af 22. december 1908 om forældelse af visse fordringer. Da der ikke i kontrolloven forefindes nogen udtrykkelig bestemmelse om regnskabspligtige skatteyderes pligt til at opbevare det af dem førte regnskab med tilhørende bilag, foreslås en sådan bestemmelse tilføjet lovens § 3. Den i forslaget § 7 foreslåede straffebestemmelse foreskriver bl. a. strafansvar for den, der gør sig skyldig i grove uordener med hensyn til den i den heromhandlede paragraf foreskrevne opbevaring af regnskab og bilag.

Til § 3.

Bestemmelserne i § 6 betegner en udvidelse af den ved kontrollovens §§ 6 og 7 hjemlede adgang for de skattelignende myndigheder til på stedet at foretage gennemgang af en skatteydere regnskabsmateriale med bilag og vurdering af hans varebeholdninger, besætning, driftsmateriel og lignende. I begge henseender gælder efter kontrolloven, at nævnte adgang kun haves, „når særlige forhold taler derfor“. Denne begrænsning der er lidet klar og har vist sig egnet til at skabe disput, betyder en væsentlig forringelse af bestemmelsens værdi for skatteligningen, idet den gør det tvivlsomt, under hvilke omstændigheder bestemmelsen kan benyttes af myndighederne. Det „beviskrav“, som begrænsningen kan hævdes at indebære, kan det i det hele taget være særdeles vanskeligt for myndighederne på forhånd at honorere, netop fordi det væsentligste grundlag for bedømmelsen af et driftsregnskab er selve det grundliggende regnskabsmateriale m. v. — altså netop det materiale, som der er spørgsmål om at få adgang til at gennemgå. Det skal i denne sammenhæng fremhæves, at de kontrolbeføjelser, som toldvæsenet i henhold til forbrugsafgiftslovgivningen er udstyret med, ikke er behæftet med tilsvarende begrænsninger. I forslaget er den nævnte begrænsning derfor udgået.

Den gældende regel om gennemgang af en skatteydere regnskabsmateriale har ved sin formulering

(det regnskabsmateriale m. v., „der påberåbes som grundlag for selvangivelsen“) givet anledning til den opfattelse, at der kun haves adgang til at gennemgå det materiale, der vedrører netop det indkomstår, som undersøgelsen angår, og ikke andre, navnlig de tilstødende år.

En sådan begrænsning ville af hensyn til muligheden for at kontrollere rigtig overførsel af beholdninger m. v., være meget uheldig. Forholdet har betydning også, hvor det drejer sig om at konstatere, om bogføringen — navnlig af indgåede og udbetalte beløb — er af en sådan kvalitet, at regnskabet danner et pålideligt grundlag for indkomstopgørelsen. Undersøgelsen heraf vil ofte forudsætte adgang til at sammenligne kasseregnskabet på tidspunktet for undersøgelsens foretagelse med den foreliggende kassebeholdning på dette tidspunkt, hvilket ville være udelukket, såfremt den anførte opfattelse var rigtig.

Bestemmelsen er på de anførte punkter klargjort ved, at den citerede passus er udeladt. Man har derhos optaget en udtrykkelig bestemmelse om, at der i forbindelse med regnskabsgennemgangen kan foretages opgørelse af kassebeholdningen.

Med den foreslåede ændring af bestemmelsernes formulering har man endvidere tilsigtet at fjerne al tvivl om berettigelsen til at foretage eftersyn af en erhvervsdrivendes regnskabsmateriale med henblik på kontrol af oplysninger, som han har afgivet til brug ved en andens skatteansættelse. Den foreslåede bestemmelse giver derhos — på tilsvarende måde som de svenske og norske bestemmelser — mulighed for i det omfang, hvori det måtte skønnes påkrævet, at foretage gennemgang af skatteyderes regnskabsmateriale med henblik på sammenligning med forholdene for andre skatteydere med tilsvarende erhverv.

Ved bestemmelsen i stk. 3 gives der finansministeren bemyndigelse til at fastsætte nærmere regler vedrørende praktiseringen af bestemmelserne i stk. 1 og stk. 2. I medfør af denne bemyndigelse vil der kunne gives nærmere regler om den fremgangsmåde, der vil være at iagttage ved praktiseringen af bestemmelserne i stk. 1 og stk. 2. Det ligger i forholdets natur, at de skattelignende myndigheder kun vil gøre brug af de ved bestemmelserne hjemlede kontrolforanstaltninger, når de finder, at omstændighederne taler derfor.

Bestemmelserne i § 7 omhandler tilfælde, hvor oplysning til brug ved skatteligningen umiddelbart ifølge loven skal afgives uden opfordring fra myndighedernes side.

Med hensyn til bestemmelsen under a) om løn-

oplysninger bemærkes, at afgivelsen af disse oplysninger efter gældende lov, jfr. kontrollovens § 8, stk. 2, vel forudsætter en begæring fra myndighederne, men dette er forsåvidt en formalitet, som der udsendes begæring om sådanne oplysninger til alle, der myndighederne bekendt har beskæftiget lønnet medhjælp i deres virksomhed. Der ses imidlertid ikke at være nogen grund til, at sådanne oplysninger ikke afgives i tilfælde, hvor myndighederne ikke har kendskab til arbejdsforholdet.

Når det i bestemmelsen fastslås, at oplysningspligten også omfatter beløb, der ydes som godtgørelse for udgifter, f. eks. til rejse eller repræsentation, ligger der heri intet nyt. Det samme antages i gældende praksis, hvilket også er naturligt, da det ofte vil stille sig tvivlsomt, om sådanne godtgørelser i virkeligheden ikke i en vis udstrækning indeholder en skattepligtig favør for modtageren. Det synes imidlertid rigtigst som foreslået at optage en udtrykkelig bestemmelse om forholdet i loven.

Reglen om, at oplysning ikke skal gives, når summen af de i et år udbetalte beløb for den enkelte lønmodtagers vedkommende er under 100 kr., er ny og er naturligvis begrundet i praktiske hensyn.

Bestemmelsen om arbejdsgiverens — og eventuelt mellemmandens — bødeansvar er i overensstemmelse med skattelovskommissionens udkast til ny statsskattelov og forslaget af 6. marts 1953 til ny statsskattelov (martsforslaget) udformet således, at den også rammer undladelse af at foretage de for oplysningspligtens opfyldelse fornødne notater om lønbeløbene.

Bestemmelsen under b) vedrørende honorarer for åndsværker og afgifter for udnyttelse af patenter m. v. er ny såvel i forhold til gældende ret som kommissionsudkastet og martsforslaget. Det forekommer naturligt, at der også for indkomster af denne art foreskrives en pligt til at afgive oplysninger uden opfordring. Der vil i medfør af reglen i stk. 2 bl. a. kunne fastsættes en begrænsning i henseende til de mindstebeløb, der skal oplyses, i det omfang praktiske hensyn taler herfor.

Bestemmelsen i § 8 A træder i stedet for kontrollovens § 8, stk. 3, der praktiseres på den måde, at det hvert år ved cirkulære fra skattedepartementet pålægges banker, vekselmæglere og vekselere at indsende fortegnelse over de personer, som i vedkommende kalenderår har haft en omsætning ved køb og salg af værdipapirer på mindst 50 000 kr.

Bestemmelserne i § 8 B træder i stedet for § 4 i lov nr. 87 af 29. marts 1957. Herudover foreslås det, at der tilvejebringes særlig lovhjæmmel

for forsikringselskabernes oplysningspligt med hensyn til indbetalte forsikringspræmier og indskud en gang for alle.

Om bestemmelserne i § 8 C gælder, at der tillægges de skattelignende myndigheder en umiddelbar ret til at kræve oplysninger med hensyn til navngivne skatteyderes forhold. For ikke navngivne personers vedkommende kan oplysninger kun kræves efter finansministerens bestemmelse. Bestemmelsen i stk. 1 afløser kontrollovens § 8, stk. 4, og betegner en udvidelse såvel af den ved denne bestemmelse hjemlede oplysningspligt som den i kommissionsudkastet § 126, stk. 4, og martsforslaget § 146, stk. 5, foreslåede, dels derved, at den som nævnt giver mulighed for at få oplysninger også for ikke navngivne personers vedkommende, dels ved, at de forhold, der falder ind under bestemmelsen, er mere omfattende.

Oplysningspligten er ikke — som efter kontrolloven og martsforslaget — begrænset til fabrikanter, engros-handlere og andre næringsdrivende, der kan ligestilles med disse, men påhviler enhver, der driver selvstændigt erhverv, og den angår ikke alene omsætning af varer, men også f. eks. håndværkeres udførelse af arbejder for andre. Det er dog en betingelse, at omsætningen eller arbejdets udførelse sker som led i eller i anledning af begge parter erhverv. Medens man med hensyn til spørgsmålet om, hvilke nærmere oplysninger der kan kræves efter kontrollovens bestemmelse, er henvist til en fortolkning af, hvad der ligger i ordet „omsætning“, har man i den foreslåede bestemmelse nærmere angivet, på hvilke punkter oplysning kan kræves, jfr. 2. punktum.

Den anførte ændring af oplysningspligtens omfang udgør i forbindelse med den mulighed, man efter bestemmelsen i § 6 vil have for i givet fald at kontrollere de meddelte oplysninger, en ikke uvæsentlig udvidelse af oplysningspligten, der imidlertid under hensyn til det i de indledende bemærkninger anførte må anses for stærkt påkrævet.

Bestemmelsen i stk. 2 er ingen nydannelse, forsåvidt som den derved fastslåede oplysningspligt idag er hjemlet ved den almindelige bestemmelse i kontrollovens § 8, stk. 1. Under hensyn til den praktiske betydning af de pågældende oplysninger har man dog fundet det rigtigst at give en udtrykkelig bestemmelse, der nærmere præciserer oplysningspligten, bl. a. fordi den vagere formulering af kontrollovens § 8, stk. 1, i praksis har givet anledning til tvivlsspørgsmål med hensyn til omfanget af pligten til at give oplysninger af den omhandlede art.

Bestemmelsen i § 8 D svarer i alt væsentligt til kontrollovens § 8, stk. 1. Den nye bestemmelse i 2. punktum fastslår, at der med hensyn til oplysning om erhvervsdrivendes omsætning m. v. ikke stilles større krav til selskaber, foreninger, stiftelser, legater og andre institutioner end til personer. Man tilsigter herved at fjerne den uklarhed, der nu består med hensyn til rækkevidden af oplysningspligten for selskaber m. v. i henhold til kontrollovens § 8, stk. 1, sammenholdt med næringsdrivendes oplysningspligt efter lovens § 8, stk. 4.

Bestemmelsen i § 9 svarer til kontrollovens § 9.

Til § 5.

Bestemmelsen, der svarer til ligningslovens § 26 foreslås af systematiske grunde optaget i kontrolloven.

Til § 6.

Ifølge kontrollovens § 13, stk. 4, vil i skattebesvigelsessager af mere alvorlig karakter den pågældendes navn, stilling og bopæl samt størrelsen af såvel efterbetalingen af den for lidt erlagte skat som den ikendte bøde være at offentliggøre i statstidende.

Denne bestemmelse fandtes ikke i det den 11. maj 1954 fremsatte lovforslag, idet det i bemærkningerne til forslaget udtaltes, at udeladelsen af denne meget omdebatterede bestemmelse udelukkende skyldtes, at man ville foretrække i sådanne tilfælde at søge efterbetalingsagen afgjort ved en af anklagemyndigheden mod den pågældende ved de ordinære domstole rejst sag.

I forbindelse med de i nærværende forslag iøvrigt foreslåede ændringer i kontrolloven foreslås det, at den pågældende lovbestemmelse nu ophæves, således at skattebesvigelsessager af mere alvorlig karakter herefter finder deres afgørelse ved de almindelige domstole.

Til § 7.

Bestemmelsen fastsætter samme strafansvar som det, der ifølge straffelovens § 302 er gældende for bogføringspligtige, jfr. iøvrigt bemærkningerne til forslagets § 2.

Til §§ 9 og 10.

Disse bestemmelser indeholder regler om ikrafttrædelsen og bemyndigelse for finansministeren til at lade kontrolloven optrykke med de ændringer, som følger af bestemmelserne i nærværende lovforslag.